

нови, те ще ги направат за... сигурно за половин година ще ги направят като, като кочина. Просто тва са хора, които не би трябвало и тва ще е грешка, ако го направят. Въпреки че съм го чул. Не е доказано, че ще стане, обаче точно така ще стане... Те само като чуят името на квартал „Ботев“, „Леле ами тамъ много е такава, там се краде, бият се“. Кво се краде, кво се бие! Тука идват хора, дето въобще не са идвали в тая махала, и няма никъв проблем и даже наще момчета са много, как да го кажа, като гостоприемни. Начи идват хора и примерно идва моя приятел от някъде. Само виждат го „А кое е тва момче“, викам „Тва ми е приятел“ така и така. Веднага стават приятели с него. Никъв проблем просто... Просто има момчета, които са в центъра и ша напраат винаги золум, ще стане нещо да набият момче или некви такива. Тука няма такива работи, просто лошо име се носи на самия квартал... Не знам защо е тръгнало тва. Начи имаше един момент в който пак бях продал една кола нямах кола викам а-а и сме на Централна гара. Спирам едно такси викам „може ли да ме закарате до квартал Ботев?“, оле, не съм му затворил вратата и тръгна. Викам ква е та-а работа бе... Да не би тука да имам гущери... Не знам легенди за квартала щото все пак легенди могат да знаят по-старите хора, щото тука живеят примерно от 30–40–50 години. аз не мога да казвам нищо, да твърда за квартала. Знам хубаите черти на квартала. Лошите немоа да ги казвам, щото не ги знам! Не съм виждал лошите черти на квартала... Бих живял на друго место. Начи примерно братовчед ми живее в Горубляне пак голяма къща. Там всички ме познават пак. Там също бих живял. Обаче тука са моите приятели...

И: А някъде извън София би ли живял?

Р: Не. Не никога (мл.4, ХБ, м.).

Интервюираните от нас млади хора от квартал „Христо Ботев“ са свързани с квартала чрез миналото си – в повечето случаи и техните родители, и техните баби и дядовци са били жители на квартала. Но тази свързаност чрез миналото не създава обвързаност – най-вече защото няма споделена идентичност: просто се е случило да се родят и да израснат в този квартал. Да, те имат съзнание, че другите ги идентифицират като „цигани“, но те самите просто нямат за себе си такава идентичност. В такава ситуация налаганата отвън